

ליקוטים וסיפורים נפלאים - בלק

הכנסת בפרשבורג בשתיים בלילה העיר את כולם ונכנסו לבית הכנסת, והכתב סופר ניגש לבימה, וצעק אנשים ונשים וטף, הייתי אצל כולם במשרדים כאן וגם במשרדים בבודפסט לא מסכימים להוריד את הגזירה הכל סתום כל השערים נסגרו בפני. אבל הקב"ה שערינו, לא נעולים שערי דמעות לא ננעלו, וכולם בכנו, ונקרעה הגזירה. ונשאר לחיות והגוי הלך לאבדון. וסיבת הדבר הוא בגלל קריעת העולמות על ידי תפילה. והדבר שהביא לא להרגו סיבב הקב"ה שלמחרת כשהוציאו לתלייה, השופט החליט לחקור את המשרת הגוי, איך זה קרה. והיות והמשרת לא התכוון לחקירה, אז מיד נשבר באמצע והודה במעשיו, מיד הרגו אותו והיהודי שחררו וא"כ "תפילה בכל מצב שהוא", עוזרת.

וידוע מה שהחפץ חיים ז"ע אמר שמהטלגרם היו לומדים שכל מילה עולה כסף כך תרגיש שאתה מוציא מילה מהפה, והנה אחר כך יצא הטלפון אמרו שמכאן לומדים שאוזן שומעת למעלה כי כמו שאתה מדבר כאן שומעים שם. והנה עכשיו יצא פלאפון בלי חוט, כי עכשיו אתה יכול כבר לדבר בלי חוט רק להכניס כמה מספרים ואתה מקושר וזהו הדפיקות בלב וזהו עבודה שבלב זו תפילה. אפס זולתו, לצלצל אליו יש קליטה בכל מקום. אפילו בשבת.

"הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ" (כב, ה)

אמר הנתיבות שלום ז"ע שמעתי פעם מר"מ מידנר זצ"ל במוצאי שבת קודש שהיתה בדיחא דעתיה ואמר בדרך צחות על הפסוק הנה עם יצא ממצרים 'הנה כסה את עין הארץ', שהתפלאו לחדשות מקרוב באו שהופיע איזה עם המכסה את העיניים וטוען שאסור בכלל להסתכל.

"כי ידעתי את אשר תברך מברך ואשר תאר יואר" (כב, ו)

שואל האור החיים הקדוש שאלה עצומה, הרי כוח הברכה וקיומה היא מכוח הקדושה, כמו שנאמר 'טוב עין הוא יבורך' ודרשו חכמים כאילו כתוב 'ברך', כלומר שרק מי שטוב עין יש לו כח לברך, ואיך יתכן שהברכות שלו נתקיימו?? ומתריך רבנו הקדוש, שבוודאי לבלעם לא היה כח לברך, כי ברכתו 'ברכת חמור', אלא שאם היה רואה בכישופים שלו שאדם הולך להצליח היה מברכו שיצליחו, והאדם היה טועה שזה בכוח ברכתו.

ולפי זה מתוק מדבש שינויי הלשונות בפסוקים, שלגבי הברכה כתוב 'אשר תברך מברך' לשון עבר, ולגבי הקללה כתוב 'ואשר תאר יואר' לשון עתיד. אלא התורה מתכוונת להשמיע לנו את ההבדל בין כוח הברכה של

"וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי" (כב, ב)

מאת הרה"ח ר' ישראל דוד שלזינגר שליט"א, לכאורה למה אצל יתרו כתוב "וישמע יתרו את כל אשר עשה ה'" והתקרב ליהדות, ואילו אצל בלק שגם כתוב "וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי" התרחק והביא אחד שיקלל? אלא הנפקא מינה בין יתרו לבלק הוא, שאצל יתרו כתוב את כל אשר עשה ה' לישראל, יתרו ראה שה' הוא מה שעושה הכל והוא לוחם עבור בני ישראל, אבל בלק כתיב "וירא בלק את כל אשר עשה ישראל", בלק לא ראה את ה'. רק אם רואים כל הזמן שה' הוא עושה הכל, אז מתקרבים לה'.

"אל זקני מדין" (כב, ד)

"אין כוחו אלא בפיו" (רש"י)

כח התפילה. מעשה שמובא, שהיה בפרשבורג בזמן הכתב סופר זצ"ל. השר של פרשבורג נסע בעיר והנה בא גוי שעבד אצל יהודי נגיד וראה שאצל השר יש ארנק תפוח עם כסף, תחב הגוי את ידו ולקח הארנק ונעלם עם זה. והנה השר מגיע הביתה ורואה את עצמו בלי הארנק והיה לו הפסד גדולה, אבל מה שבער בו החוצפה איך העיזו בכלל לבוא אליו כך. והנה השר החליט להעמיד שוטרים וכן עשו ופרסו שוטרים על כל פרשבורג שיתפסו מי עבר על חוצפה שכזו, וציווה לעבור כל בית ובית ולבודקו, והמשרת הגוי שגנב החליט היות ועם יתפסו אותו יתלו אותו על העץ, החליט ועשה מעשה זו שהכניס בסתר בתוך הבית של היהודי המעביד אותו, וככה עם יתפסו שיתלו ה"י את היהודי, ואכן מצאו את הארנק בבית היהודי. ולקחו את היהודי לבית סוהר ופסקו לו ששבוע הבא יתלו אותו בכיכר המדינה. והיהודי צעק שהוא לא עשה את המעשה הזה, והנה לא עזר צעקותיו. וכשנודע ל"כתב סופר" ז"ע נכנס לעובי הקורה, ונתן שוחד לכל השרים, והלך לכל המשרדים כדי לשחדם בדברים ובממון ורצה לפעול ולהפעיל שהיהודי הוא לא אשם, וכשראה שזה לא עוזר נסע לבודפסט, ושם הלך לכל השרים צעק גם שהיהודי חף מפשע. אבל היות והשר חמתו בערה בו שהעזו לגנוב ממנו, לא רצו להוריד את גזר הדין, והנה יום לפני התליה, חזר ה"כתב סופר" בפחי נפש, ששום דבר לא עזר, ולא ידע מה לעשות וכך נשכב על המיטה, ונרדם, והנה אביו ה"חתם סופר" הגיע אליו בחלום בפנים זועפות, והחתם סופר צועק "יהודי חף מפשע הולך לתלייה, ואתה ישן במיטה, וה"כתב סופר" התחיל לצעוק ולבכות "אבא מה לא עשיתי למענו הלכתי בכל מקום האפשרי אדרבא מה אפשר עוד לעשות ואעשה? אמר לו ה"חתם סופר" מדוע אינך מתפלל, תתפלל! בלילה כזה, שלמחרת הולכים לתלייה לא ישנים.

והנה הכתב סופר קם ואמר לגבאי שייאסף את כל העיר אנשים נשים וטף, וכן עשה כל העיר הגיע לבית

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - בלאק

נלחמים למען השקר שלהם באמת, לכך יש להם קיום, מה שאין כן החרדים נלחמים למען האמת בשקר ולזה אין לו קיום, וכן בבלעם דמתחילה היה חשש דכוונתו לקלל באמת וח"ו יהיה לזה אז קיום אבל לאחר מכן שהיה סבור ליטול עליה שכר וכל כוונתו רק עבור בצע כסף בלבד אז אמר לו הקב"ה לך אתם שאז מובטח שלא יהיה לזה קיום.
(שפע חיים - צאנז)

"ושני נערי עמו" (כב, כב)

אמר הצדיק רבי יצחק מאיר מגור, בעל חידושי הרי"ם, הרי גם אצל אברהם אבינו, בשעה שהלך לעקוד את יצחק בנו נאמר בבראשית (כב. ג) "ויקח את שני נערי עמו", מה הענין בשני נערים?

אלא תירץ הרבי במילה "נער" מרומזות שלוש המידות הטובות אצל אברהם אבינו וכנגדם שלוש המידות הרעות שהיו בבלעם: נ' - נפש. ע' - עין. ר' - רוח.

וכך אנו מוצאים במשנה אבות (פ"ה י"ט): כל מי שיש בידו שלושה דברים הללו מתלמידיו של אברהם אבינו, ושלושה דברים אחרים מתלמידיו של בלעם הרשע: עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה - מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה - מתלמידיו של בלעם הרשע.

וזה - סיים רבי יצחק מאיר - כוונת הכתוב אצל שניהם: "ושני נערי עמו", כל אחד לקח עמו לכל מקום את שלוש המידות הטובות בו ואת שלוש המידות אותן דאג להרחיק ממנו.

"גדר מזה וגדר מזה" (כב, כד)

סתם גדר של אבנים הוא (רש"י)

מה נפקא מינה לנו ממה הגדר היתה עשויה?

ברם, יעקב אבינו הלא כרת ברית עם לבן בגל האבנים - "עד הגל הזה ועדה המצבה אם אני לא אעבור אליך את הגל הזה ואם אתה לא תעבור אלי את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה" (בראשית לא - נב) - ובלעם, שהיה נינו של לבן הארמי, היה הראשון אשר הפר את הברית ובא לעשות רעה לזרעו של יעקב, לכן התנקמו בו האבנים לראשונה - "יד העדים תהיה בו בראשונה". האתון לחצה את רגלו אל גדר האבנים ושברתה, ומכאן ואילך נעשה חיגר, כפי שכינוהו חכמינו: "בלעם חגורא"...

זהו שנתכווין רש"י לציין, כי הגדר היתה של אבנים, ולפיכך נענש על ידה בראשונה....
(תולדות יצחק)

"ויעמוד מלאך ה' במשעל הכרמים גדר מזה

וגדר מזה" (כב כד)

כתב הרה"ק העירוגת הבושים ז"ע דאיתא בספר 'חומת אריאל' שתיבת 'במשעל' ראשי תיבות ש"כר מ'צווה ב'האי ע'למא ל'יכא. ובוה רמזו לבלעם מן השמים כשהעמידוהו גדר מזה וגדר מזה, כי הוא רצה לקלל את בני ישראל, אך מאחר שידע שלא יוכל להפסידים מעולם הבא, על כן בא בטענה שאין לתת להם

בלעם, לבין כוח הקללה. כלומר: שאותו אדם שבלעם מברך אותו כעת, הוא כבר מבורך גם לפני שבלעם בירך אותו, ולא נושע מברכתו של בלעם, אלא שהוא היה רואה בכישופיו שהאדם הזה מצליח.

לעומת זאת, לקלל היה לו כוח, מחמת הקליפה והטומאה שלו, ולכן נאמר לשון עתיד, שגם אדם שהיה מבורך לפני הקללה שקיללו בלעם, היה לו כוח לקללו.

"לא תלך עמהם... אם לקרא לך באו האנשים

קום לך אתם... וילך עם שרי מואב"

(כב, יב - כא)

הקשו המפרשים כיון שבתחילה אמר לו הקב"ה לא תלך עמהם איך נתן לו אח"כ רשות ללכת עמהם? וכן קשה הלשון, מדוע בתחילה אמר עמהם, באמצע אתם ולבסוף עם.

כתב הגר"א לתרץ שיש חילוק בין תיבת עם עמהם לתיבת את - אתו שתיבת עם - עמהם פירושה בשווה, בכוונה אחת, ותיבת את פירושה עשיה ביחד אבל לא באותה כוונה.

לפי"ז מיושב: שבתחילה אמר לו השי"ת לא תלך עמהם בכוונה ובדעה אחת כדי לקללם כי ברוך הוא, אבל כשראה שהוא מתאמץ ללכת אמר לו קום לך אתם, לך עמהם אבל לא באותה כוונה. אמנם, בלעם לא שמע לדברי הקב"ה אלא וילך עם שרי מואב, וע"ז חרה ה' ולכן אמר לו המלאך לך עם האנשים, שבדרך שהאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו.

"לא אוכל לעבור את פי ה' אלהי לעשות קטנה

או גדולה" (כב, יח)

לכאורה צריך להבין מהו "קטנה או גדולה"? הרי בזה שאמר שאינו יכול לעשות קטנה כל שכן שאין יכול לעשות גדולה?!

אלא ביאר הגר"ח אבולעפיה זצ"ל: שאמרו חז"ל שבלעם היה יודע לכוון את הרגע שבו הקב"ה זועם ובעת ההיא היה מקלל. בתוספות הקשו מה יכול היה בלעם לומר באותו רגע? ותרצו בב' אופנים או שהיה אומר תיבת "כלם" או שהיה מתחיל קללתו באותה רגע והיה מועיל אפילו שממשיך לאחר מכן.

וזה שאמר בלעם לא אוכל לעשות "קטנה" היינו לומר קללה קטנה "כלם" או "גדולה" דהיינו לומר קללה גדולה, להתחיל ברגע הזעם ולסיים אחר כך.

"אם לקרא לך באו האנשים קום לך אתם"

(כב, כ)

אם הקריאה שלך וסבור אתה ליטול עליה שכר, קום לך אתם (רש"י).

השבת פנים לאחד ששאלני, היתכן דבשביל שיטול ממון כבר השתנה דעתו של יוצר בראשית, ותוך כדי דיבור השבתיו על פי אמרת ה'חידושי הרי"ם' מדוע הפושעים מנצחים במלחמתם נגד החרדים, היות וידוע דקושטא קאי, ושקר אין לו רגליים והם

ליקוטים וסיפורים נפלאים - בלק

והנה בשעת חטא העגל אמר הקב"ה ואכלם וגו' אבל ע"י תפילת מרע"ה נתבטלה הגזירה, וז"ש מזה אקב לא קבה א-ל במזה אוכל לקללם קללה יותר ממה שקיללם הקב"ה בעצמו, כלם, ועכ"ז היה ללא הועיל וכ"ש שלא ישלוט עליהם קללתי בזה. (הרה"ק רבי שמעון סופר ז"ע)

"לא הביט אוון ביעקב" (כג, כא)

ה'קדושת לוי' ז"ע, לא יכול היה לסבול כשבעלי מגידים הגיעו לתת דרשה והתחילו למנות את החטאים בישראל, ועל כן אסר לכל בית כנסת לתת לשום מגיד רשות לדבר מבלי רשותו בכתב. פעם בא מגיד אחד וביקש רשות לדבר כי יש לו בת בוגרת והיא צריכה להינשא ואין לו כסף לנדוניה, אמר לו הרה"ק באם אתה מבטיח לי שאתה לא תדבר שום דברי מוסר וכיבושין אני מסכים, והבטיח לו המגיד שלא יאמר שום דברי מוסר, ונתן לו כתב רשות והלך לבית המדרש ונתנו לו לדבר, ואכן התחיל לדבר ובאמצע הדרשה אחז בהתלהבות ושכח והתחיל לומר מוסר ולמנות עוונות, שמע הרה"ק כי התחיל לומר מוסר, עלה אל ארון הקודש, ואמר ריבונו של עולם תן כמה פרוטות למגיד כי הוא חייב לתת נדוניה לבת, ואז יפסיק למנות החטאים.

"וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו ותהי עליו רוח אלקים" (כד, ב)

וברש"י: "שכן לשבטיו - ראה כל שבט ושבט שוכן לעצמו ואינו מעורבין ראה שאין פתחיהם מכוונין זה כנגד זה שלא יציץ לתוך אהל חברו; ותהי עליו רוח אלקים - עלה בלבו שלא יקללם". ראיתי פירוש נאה בדרך צחות על ה"אין פתחיהם מכוונין", שהכוונה היא לדברי חז"ל שהקב"ה אמר לישראל פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם, שאם האדם מישראל מראה רצון לתשובה ופותח לשם כך רק פתח קטן, פותחים לו מן השמים פתחים גדולים לקרבו ולהכניסו תחת כנפי השכינה.

זה הפירוש "שאינ פתחיהם מכוונין", שהרי הפתחים אצל היהודי אינם שווים, הוא פותח פתח כחודו של מחט, ופותחים לו פתח כפתחו של אולם... בכך ראה בלעם את מעלתם של ישראל ועד כמה הם חשובים בעיני הקב"ה, ולכן עלה בליבו שלא יקללם. ומדוע באמת זכה עם ישראל לכך, שמול פתח קטן פותחים לו פתח כה גדול? אפשר לומר, שיש בכך מידה כנגד מידה, כי גם במעשיהם של בני ישראל, מצאנו כגון זה, שאדם עושה מעשה קטן אחד, אבל ההשפעה היוצאת ממנו היא עצומה ונוראה, ומורגשת לדורי דורות. (עלינו לשבח)

"ונאם הגבר שתם העין" (כד, ג)

חכמינו מפרשים שהיה בלעם סומא באחת מעיניו. ואימר גברי דשפיר חזי (תרגום). אם היה בלעם סומא באחת מעיניו, איך אפשר לומר עליו "דשפיר חזי", היינו: שהיטיב לראות?

שכר בעולם הזה כיוון ש'שכר מצווה בהאי עלמא ליכא'. והראו לו, שמדרכם של בני ישראל לעשות תמיד 'גדר מזה וגדר מזה' ועל עשיית גדרים וסייגים משתלם שכרם בעוה"ז. (באר הפרשה)

"ויחר אף בלעם ויך את האתון במקל" (כב, כז)

אמר הגר"ח קנייבסקי שליט"א, מה שהכה את האתון ולא קיללו, במדרש אמרו שאם היה מקלל את האתון לא היה בכוחו לקלל גם את ישראל. וכנראה שבדרך זו היה מאבד את כוחו. ומשום כך מקלו של אלישע לא הועיל, כי גיחזי נסה זאת בדרך והחיה כלב מת וכיון שעשה פ"א פקע כוחו. הג"ר מרדכי בנעט זצ"ל רצה להשיב לאחד הכרת הטוב, ואמר לו שיקנה כרטיס הגרלה וכי הוא יזכה. הלך הלה וקנה. הקונה עשה בביתו הגרלה לראות אם באמת יזכה, ואכן יצא הכרטיס שלו. בהגרלה שהיתה אח"כ, לא זכה. ובא בטענה לר' מרדכי בנעט, ר' מרדכי אמר לו כי לא יתכן שלא זכה, וסיפר הלה מה שעשה שניסה את ההגרלה בביתו וכי הצליח, אמר לו רמ"ב אם כן הפסדת בידיים! אני התפללתי שיצא המספר שלך ובאמת יצא. (דרך שיחה)

"ויפתח ד' את פי האתון" (כב, כח)

פעם נכנס אפיקורס לבית רב גאון אחד, והציע לפניו את ספקותיו וקושיותיו על עיקרי האמונה, בין השאלות שהציע אמר: מצינו בתורה על אתונו של בלעם שדיברה בלשון בני אדם, וכי אפשר להעלות על הדעה, שחמור ידבר בלשון בני אדם? ענה לו הרב: למה לא? אם אדם חכם כמותך יכול לדבר בלשון חמורים. אין תימה שחמור יוכל לדבר בלשון בני אדם.

"וישא משלו ויאמר מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם לכה ארה לי יעקב ולכה זעמה ישראל" (כג, ז)

פעם אחת שמע הרה"ק רבי יואל טייטלבוים אב"ד סאטמר בשם בדחן אחד שאמר, כי בלק נשאר רווק ולא התחתן, כי אם היה נשוי, למה היה צריך לבקש מבלעם שילך ויאור את ישראל, הלא היה יכול לבקש בקשה זו מאשתו... כששמע זאת הרה"ק מסאטמר לא הייתה דעתו נוחה מכך, שיעשו ליצנות מפסוקי התורה, נענה ואמר, כי אפשר לומר להיפך, כי אם היה נשוי, לא היה צריך לקחת את בלעם לקלל את העם בני ישראל, אלא היה יכול לבקש זאת מאת הבדחן שלו... (זכר צדיק לברכה אות תתק"ד)

"מה אקב לא קבה א-ל ומה אזעם לא זעם ה'" (כג, ח)

"ל עפ"י מה שאמרו חז"ל ברכות דף ז' שכחו של בלעם היה לכוין אותו רגע שהקב"ה כועס בו, וכתבו תוס' שהיה יכול לומר "כלם".

ליקוטים וסיפורים נפלאים - בלאק

באמיתות הדברים החליט שאין עליו אשמת דבר, והוציא לצדק דינו: "פלוני נקי מכל תביעה נגדו!"

השופט אכן פסק את דינו לטובה, וכל הסובבים גם כן ידעו שהוא נקי וחף מכל חטא, אבל הוא כשלעצמו לא יכול היה לתת מרגוע לנפשו, בידעו שהוא הרג שני בני אדם, והוא אבד כל טעם ושביעה באכילתו והוא קץ בחייו לגמרי, כמעט שלא נטל כלום לתוך פיו להחיות את נפשו, וכמעט שלא יצא מפתח ביתו, לראשונה במשך שנים רבות הבחינו שכיניו בביהמ"ד שהוא אינו משתתף עוד במניין הוותיקין הקבוע שלו. ומקומו הקבוע נתרוקן ונתייתם מבעליו הראשונים.

אחד מידידיו, בראותו את מצבו הקשה, האיך שנופל יותר ויותר למרה שחורה מיום אל יום, התחיל לפייסו ולדבר עמו שיחזור לעצמו, אבל הוא לא רצה לשמוע מזה, באמרו: "האיך אני יכול לאכול כשהרגתי שני אנשים..."

ידידו הציע בפניו שיעלה על הכתב את כאבו וישלח לגאון האדיר ר' חיים קנייבסקי שליט"א אותו יהודי הסכים להצעה וכתב את כל הסיפור והמתין לתשובת ר' חיים, לאחר שני שבועות קיבל תשובה מר' חיים במכתב, ובו נכתב מילה אחת: "עמלק!" הם לא הבינו מה התכוון ר' חיים בתשובתו, אבל זה שר' חיים לא התייחס למאורע ברצינות כ"כ, זה גופא הרגיע במקצת את היהודי הרצוף.

חלפו ימים, והנה מתקרב הזמן שהוא צריך לפנות את הדירה ועל כך בא למתווך העוסק בהשכרת דירות שיציע בפניו דירות העומדות להשכרה, המתווך לקח אותו לבית מסוים שישתכל בו אם הוא מעוניין לשוכרו, הם עברו בכל פינות הבית לראות כל אשר בבית, הבית מצא חן בעיניו ורצה לשכרו, עד שפתאום הוא רואה על הקיר תמונה של אותו האיש שהוא ברכבו הרגו!!! חסר אונים נפל לכיסא שעמד שם בקירוב מקום. הוא כיסה פניו בשתי ידיו, ופתאום נזכר בתשובתו של הגר"ח קנייבסקי "עמלק", הוא עמד מן הכיסא והתחיל להסתובב בביתו, הוא פגע במגירה פתוחה, והתחיל לסוגרו כשבאמצע הבחין בתמונה גדולה שהייתה מונחת שם. ותחתיו היה-איזה כתב, הוא הוציא את התמונה וקרא את הכתב, כוכבים התחילו לעוף בין עיניו, ולא רצה להאמין מה שהוא רואה כאן. עברו דקות אחדות עד שהמילים המצמררות נכנסו לו למוח: טרבלניקה 1942.

הייתה זו תמונה מאחד מחיילי ה"אס.אס.". במלחמת העולם השנייה בעומדו בפתח שער גיא הצלמוות טרבלניקה, שם נהרגו אביו ואמו וכל משפחתו הי"ד, הוא הביט על תמונת החייל לזמן מה. ופתאום הכיר את החייל שעמד שם, לא אחר מהאיש אשר המית ברכבו ע"י התאונה שגרם, וחיוך עלתה על פניו, ולבו נתמלא בשמחה וגיל, והאבן נגולה מעל לבו, על אשר זכה לנקום נקמת אביו ואמו וכל משפחתו ושאר בני המחנה שנהרגו ונשמדו ונתענו בתוך מחנה טרבלניקה ע"י צורר היהודים הזה.

הוא זכה ל'מחיית עמלק' שלו הפרטי! "ואחריו עדי אובד..." (ספר סיפור לחג)

א לוס שבת

ברם, באמת אין אדם זוכה לנבואה אלא אם כן הוא מקדש ומטהר את כל החושים והאברים לעבודת - השם, ואכן כן עשו כל הנביאים. אבל בלעם הרי היה הניגוד הגמור מזה, שכן הוא טימא את כל חושיו ואבריו, על - כן כאשר רצו מן השמים להשרות עליו רוח - נבואה, "כדי שלא יהיה פתחון - פה לאומות העולם" - סימאהו השם - יתברך באחת מעיניו, למען לא יוכל לחטוא לכל הפחות בעין זו, ואז אפשר היה שיחול קורטוב של רוח - נבואה על עין זו.

יוצא איפוא, שמכיון שעין זו שתומה היתה, היטיב לראות בה. (בשם הבעש"ט הק')

"וירא את עמלק וישא משלו ויאמר ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אובד" (כד, כ)

הסיפור דלהלן אירע אצל אחד מהתושבים הנכבדים שבניו יורק, היה זה בבוקר אחד, הוא התפלל במניין וותיקין הקבוע שלו, ותיכף אחר התפילה בדרך יציאתו מביהמ"ד צלצל הטלפון שלו, וכשענה לקריאה. קיבל בשורה לא כל כך טובה שבעוד שני חודשים הוא צריך לעזוב את דירתו, היה זה מאורע הראשון שעבר אצלו ביום הזה ב"רגל שמאל".

הוא נהג ברכבו הביתה, והיה שקוע כולו במחשבתו אודות הבשורה שפגעו כרעם ביום בהיר שצריך לעזוב את דירתו, עיניו הסתכלו על כל בית שעבר אצלו במשך הנסיעה, אולי ימצא על בית אחד שלט המכריז שיש כאן דירה להשכרה, ומשום כך לא השגיח על הנסיעה כמו שצריך.

פתאום אירעה התאונה... מעצמו איבד את השליטה על הרכב. הוא ניסה בכל כוחותיו לעצור את הרכב מלנסוע הלאה, אבל נגד רצונו המשיך הרכב לנסוע בעצמו עוד ועוד, עד... שהתקרב במהירות אל עבר זוג נכרים מבוגרים שצעדו שם בטיול שקט בדרכם הביתה מבית התפילה הנוצרית, הוא עוד הבחין בעיניהם המלאים תמהון, והפחד הנסוך על פניהם בראותם את הרכב מתקרב אליהם והרגע המחריד הבא לא אחר לבוא ואותו זוג נפלו שניהם על הארץ ללא רוח חיים.

כאשר עברו חודש ימים ישב הוא בבית המשפט בפחי נפש וביראה ופחד מה יעלה לו בסופו של המשפט, הוא שמע איך שהשופט מכריז: "משפט מספר 5,147! פלוני נשפט על אשר המית שני בני אדם, ע"י שפגע בהם ברכבו באוקטובר 15 העבר, בעיר פלעטבוש שבברוקלין".

הוא ניסה להצדיק עצמו שרכבו מרד בו בלי מתכוון, וכל כמה שניסה להטותו לדרך הישר הסתובב לצד השני ולא היה הדבר בידו להשתלט עליו ועל ידי זה קרה האסון הזה, אבל תשובה זו לא סיפקה את אותו שופט, והיה נראה שהשופט יוציא פסק דינו בעונש חמור בלי שום רחמנות, אבל כשקם על רגליו העורך דין שלו ומסר בפני בעלי הדין את הסיבה האמיתית, שגרמה את התאונה המחרידה הזאת, והיא: "על הרחוב נשפך לפני כן הרבה שמן, ועל כן לא היה באפשרות הנהג למנוע את האסון ורכבו החליק בשמן שנשפך על הכביש", השופט שהכיר